

Publicerad 2011-04-03 01:09 av Fiia

Jag kommer alltid vara där hos dig. Trots att du kanske inte är här.

Det var kärlek du och jag. På något sjukt konstigt sätt som jag aldrig någonsin kommer att förstå.

En kärlek av tunn is -- som bröts på sekunder.

Jag har inte många minnen kvar att leva på

Tidlös

Men jag minns de sista få sekunderna

Då jag fortfarande var i din famn

Du visste inte om det då

Att det var de sista

Jag gjorde det

Mer än någon annan

Och varenda sekund där

Började bränna små små hål i det jag en gång älskat

Jag förstörde dig

Jag förstörde allt du var

Jag tog ditt liv

I min värld

*

Idag

Passerar du mig

Dina ögon klänger sig fast i mina

Men jag kan inte känna igen dig

Någonting sätter sig i magen

Och vrider sig

Någonting större än mig

Försöker ta sig ut

Varje gång jag ser dig

Jag vet
Att om jag släpper efter
Kommer alla minnen klistra sig fast och dräpa mig
På det mest absurda vis

*

Du tog mig med dig
Du tog allting

*

Lämna mig aldrig tillbaks
För hos dig är jag säker
Även om du inte vet
att jag är där.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fiia med Poeter.se id #24021 innehar upphovsrätten